

[Stavad]

at den sag, han henviser til, er Sønderdommen, hvorimod den dom, der er afsagt af landsretten under henvisning til en anden sag, som skattemyndighederne vandt, er Rechnageldommen? Der forholder det sig modsat af det, justitsministeren just har svaret, og derfor må konklusionen også blive den modsatte.

Lykketoft (S):

Nu fik vi jo redegjort for af justitsministeren, at der ikke i Justitsministeriet var foretaget nogen selvstændig vurdering af skatteministerens opfattelse af sagen.

Derfor føler jeg mig foranlediget til at spørge justitsministeren: Hvis skatteministeren nu kommer og beder om en sådan vurdering, hvad jeg synes vil være naturligt, sådan som sagen har udviklet sig, kunne vi så få Justitsministeriets selvstændige vurdering af skatteministerens handle måde?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Til hr. Lykketoft vil jeg gerne sige, at det gør vi altid efter henvendelse, hvad enten det er fra en minister eller et udvalg – det sker jo meget ofte – og det betragter vi som vor opgave i Justitsministeriet, hvis man vil have vor særlige vurdering af en sag. Det er vel også meningen med, at vi har en særlig lovafdeling i Justitsministeriet.

Over for hr. Stavad kan jeg bekræfte, at det var Sønderdommen, jeg tænkte på og henviste til, idet jeg mener, at den dom kan betragtes som en dom, der kan være vejledende for andre sager, medens den anden dom havde en særlig karakter og en særlig begrundelse. Her henviser jeg til, hvad skatteministeren sagde før.

Til hr. Ole Espersen skal jeg sige, at selvfølgelig kan man sige, at hvis man ændrer en afgørelse i forhold til det, landsretten bestemte, så bliver resultatet en uenighed, men her hviler denne afgørelse, der altså ikke er i overensstemmelse med landsrettens afgørelse, på en opfattelse af, at Højesteret har et andet standpunkt. Så jeg vil henviser til, at det er opfattelsen her, at Højesteret står for noget andet med hensyn til vurderingen af disse sager, end landsretten gør.

Ole Espersen (S):

Vil justitsministeren ikke være enig med mig i, at der kun er et eneste organ i dette land, som

efter vores retsplejelov med autoritativ og gyldig virkning kan tage stilling til, om en landsretsdom er fejlagtig, og det er Højesteret, hvortil skatteministeren undlod at anke?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jo, det står i retsplejeloven, så det må jeg jo sige ja til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg overvejer i øjeblikket, om jeg har været lidt for liberal i min fortolkning af forretningsordenen.

Spm. nr. S 303

3) Til *justitsministeren* af:

Stavad (S):

»Mener ministeren, at det offentlige kan give afkald på rettigheder tilkendt statskassen ved dom afsagt af landsretten som følge af, at en underliggende administrativ myndighed har truffet en afgørelse i modstrid med landsretsdommen?«

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg er enig med spørgeren i, at det offentlige ikke kan give afkald på rettigheder tilkendt statskassen ved en dom, der er afsagt af landsretten, hvis det alene sker på baggrund af, at en underliggende administrativ myndighed har truffet en afgørelse i modstrid med landsretsdommen.

Det er – og dér kan jeg jo henviser til, hvad der er blevet sagt flere gange i denne spørgetid og i den forrige – heller ikke tilfældet i den sag, vi her diskuterer. Det fremgår af skatteministerens redegørelse, at skattemyndighederne, da skatteyderen havde anket landsrettens dom til Højesteret, valgte at give den pågældende skatteyder medhold ved at tage bekræftende til gæmmelse i Højesteret. Det skete, fordi skattemyndighederne var af den opfattelse, at landsrettens dom ikke var i overensstemmelse med Højesterets praksis.

I dette svar var der ikke noget nyt, men det er der vel efterhånden ikke så meget af i denne sag.